

side angiver direktiv 91/414, artikel 10, stk. 1 andet led, at den gensidige anerkendelse sammenkædes med EU's positivliste. Heraf følger logisk, at den i direktiv 91/414 forudsatte gensidige anerkendelse af godkendte sprøjtemidler først er gældende, når EU har fået udarbejdet en positivliste, hvor der er taget stilling til det pågældende aktivstof. Da denne liste ikke foreligger, er det således rigtigt at hævde, at direktivets gensidige anerkendelsesordning ikke gælder. Eller udtrykt lidt anderledes: Danmark er ikke forpligtet til at anerkende sprøjtemidler alene fordi de er godkendt i andre medlemsstater – heller ikke selv om den anden medlemsstat har vurderet plantebeskyttelsesmidlet på grundlag af de ensartede principper. I den forstand har miljøminister Svend Auken ret, når der fremhæves overgangsproblemer.

3. Problemet er imidlertid, at den i direktiv 91/414 angivne undtagelse for gennemførelse af de ensartede principper for godkendelse af sprøjtemidler *kun* omfatter den gensidige anerkendelsesordning. Der er derimod ikke en tilsvarende generel undtagelse for anvendelse af de ensartede principper, når det drejer sig om de enkelte medlemsstaters egen godkendelse af sprøjtemidler. At det forholder sig således fremgår yderligere af det af Rådet vedtagne direktiv 94/43 om ensartede principper for godkendelse af sprøjtemidler. I præamblen til direktiv 94/43 anføres således, at reglerne skal »sikre, at medlemsstaterne, når de træffer beslutning om plantebeskyttelsesmidler, anvender kravene i artikel 4, stk. 1, litra b)-e) i nævnte direktiv på *ensartet måde*« (fremhævelserne er mine).
4. Det fremgår med andre ord ganske éntydigt af de to direktivers tekst, at medlemsstaterne skal anvende de ensartede principper ved beslutning om sprøjtemidler efter den 1. september 1995. Undladelse heraf vil formentlig betyde, at beslutningerne er ugyldige.
5. Dette rejser naturligt spørgsmålet om, hvorvidt Danmark kan gennemføre et højere beskyttelsesniveau ved godkendelse af sprøjtemidler end i EU som helhed. Så vidt jeg er i stand til at bedømme indholdet af direktiv 94/43 fastlægger det forholdsvis detaljeret det beskyttelsesniveau, der skal lægges til

grund ved godkendelsen – og da direktivet er vedtaget efter Traktatens artikel 43, kan det kun fraviges i det omfang, der i direktivet er adgang hertil.

6. Opmærksomheden henledes dog i den sammenhæng på, at direktiv 91/414 åbner mulighed for at medlemsstaterne »i overensstemmelse med Traktatens til godkendelsen knytte[r] restriktive bestemmelser om anvendelsen, der er begrundet i forskellige ernæringsvaner. . .« – artikel 10, stk. 1, tredje hovedafsnit. Det er ikke helt klart, i hvilket omfang dette åbner mulighed for, at Danmark f.eks. tager hensyn til beskyttelse af drikkevandsressourcer ved »restriktive bestemmelser om anvendelsen« – men der er dog grund til at antage, at en sådan mulighed består med henvisning til andre regler, som f.eks. direktiv 80/68 om grundvand og direktiv 80/778 om drikkevand.

Hvem fastlægger generelle eksponeringsmodeller, acceptniveauer og sikkerhedsfaktorer

7. Miljøminister Svend Auken skriver det ikke er korrekt, at det er Miljøstyrelsen der fastlægger eksponeringsmodeller, acceptniveauer og sikkerhedsfaktorer. Hertil bemærkes, at den af mig citerede formulering er hentet fra lovforslagets tekst (§35, stk. 3, 4. pkt.) – der udelukker ekspertvurdering af »generelle eksponeringsmodeller, acceptniveauer og sikkerhedsfaktorer«. Da nogen nødvendigvis må fastlægge de generelle eksponeringsmodeller, acceptniveauer og sikkerhedsfaktorer – og lovforslagets bemærkninger lægger op til, at det ikke er de ensartede principper efter direktiv 94/43, kan jeg ikke rigtigt indse, at det kan være andre end ministeren via Miljøstyrelsen. Men det er naturligvis rigtigt, at en række af de tilladelige grænseværdier for eksponering i øvrigt følger af anden lovgivning.

Kravet om videnskabelighed

8. Miljøminister Svend Auken påpeger, at jeg ikke ser bemærkningerne om »videnskabeligt beviset« i den sammenhæng, som fremgår af forarbejderne, og henviser til de efterfølgende oplysninger om, at alene formodningen for fare for miljø og mennesker på grundlag af erfaring eller særlige undersøgelser er tilstrækkeligt, som det også frem-